

Elia – Numero kahdeksan

Jeriko

Jeff Pippenger

2023-10-09

Muinaisen kirjaimellisen Israelin alussa sekä myös nykyisen hengellisen Israelin alussa, Punaisenmeren ylityksen yhteydessä ja sitten suuressa pettymyksessä, alkoi sarja eteneviä koetuksia, jotka lopulta johtivat viimeiseen koetukseen. Tämän viimeisen koetuksen epäonnistuminen 4. Mooseksen kirjassa ja milleriläisessä historiassa merkitsee erämaavaelluksen alkamista.

”Neljäkymmentä vuotta epäusko, napina ja kapina sulki pois muinaisen Israelin pois Kanaanin maasta. Samat synnit ovat viivästyttäneet nykyisen Israelin pääsyä taivaalliseen Kanaaniin. Kummassakaan tapauksessa vika ei ollut Jumalan lupauksissa. Herran nimikansan keskuudessa vallitseva epäusko, maailmallisuus, pyhityksen puute ja riita ovat pitäneet meidät niin monta vuotta tässä synnin ja murheen maailmassa.

”Meidän saattaa olla pakko viipyä täällä tässä maailmassa tottelemattomuuden tähden vielä monia vuosia, niin kuin Israelin lastenkin; mutta Kristuksen tähden Hänen kansansa ei pitäisi lisätä syntiä syntiin syyttämällä Jumalaa oman väärän toimintatapansa seurauksista.”
Evangelism, 696.

Muinaisen Israelin historian lopussa, samoin kuin sen alussa, oli asteittain etenevä koetusprosessi, joka päättyi siihen, että muinainen kirjaimellinen Israel vietiin pakkosiirtolaisuuteen Babyloniin. Nykyaikaisen hengellisen Israelin lopussa hekin joutuvat kohtaamaan asteittain etenevän koetusprosessin. Tuo prosessi päättyy, kun laodikealaiset adventistit kukistetaan sunnuntailaissa. Kuten muinaisen Israelin kohdalla, myös nykyaikainen Israel viedään vangiksi hengelliseen Babyloniin.

Vuonna 1798 profeettallisesti alkanut ja vuonna 1863 virallisesti päättynyt milleriittiliike on esikuva sadan neljäkymmenen tuhannen liikkeestä, joka alkoi vuonna 1989 ja päättyy ihmiskunnan armonaikaan päättyessä ja Kristuksen toisessa tulemuksessa. Milleriittiliikkeen päättymisen ja kolmannen enkelin väkevän liikkeen saapumisen välissä on laillisesti rekisteröidyn laodikealaisen seitsemännen päivän adventtikirkon historia.

”Sinain ja Kaadeksen, Kanaanin rajojen, välillä oli vain yhdentoista päivän matka; ja nähdessään hyvän maan pikaiseen saavuttamiseen avautuvan mahdollisuuden Israelin joukot lähtivät jälleen liikkeelle, kun pilvi viimein antoi merkin etenemisestä. Jehova oli tehnyt ihmeitä johdattaessaan heidät pois Egyptistä, ja mitä siunauksia he saattoivatkaan nyt odottaa, kun he olivat juhlallisesti tehneet liiton hyväksyä Hänet Hallitsijakseen ja kun heidät oli tunnustettu Korkeimman valituksi kansaksi?” Patriarkat ja profeetat, 376.

Heidän lyhyestä matkastaankin tuli neljäkymmentä vuotta heidän epäuskonsa ja tottelemattomuutensa tähden. Jos he olisivat osoittaneet uskoa, joka perustui heidän mahtavaan

vapautukseensa orjuudesta, he olisivat pian ylittäneet Jordanjoen ja astuneet luvattuun maahan. Heidän ensimmäinen esteensä sen jälkeen olisi ollut sama este, johon Joosua myöhemmin tarttui. Neljäkymmenen vuoden kuluttua kirjaimellinen Israel lähti erämaasta luvattuun maahan, ja Jeriko oli heidän ensimmäinen askeleensa, ja se on vertauskuva Jumalan voimasta pelastukseksi jokaiselle, joka uskoo. Jeriko on myös sen työn vertauskuva, jonka Miller-liikkeen tuli kohdata vuonna 1863, mutta he vetäytyivät erämaahan. Elia vertauskuvallisuus liittyy suoraan Jerikon vertauskuvallisuuteen, ja on valaisevaa tarkastella Elia historiallista yhteyttä Jerikoon.

Mitä muuta on kerrottavana Omrin teoista, siitä mitä hän teki, ja hänen voimastaan, jota hän osoitti, eikö se ole kirjoitettuna Israelin kuninkaiden aikakirjaan? Ja Omri meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Samariaan; ja hänen poikansa Ahab tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. Ja Ahab, Omrin poika, alkoi hallita Israelia Juudan kuninkaan Asan kolmantenakymmenentenä kahdeksantena vuonna; ja Ahab, Omrin poika, hallitsi Israelia Samariassa kaksikymmentäkaksi vuotta. Ja Ahab, Omrin poika, teki pahaa Herran silmissä enemmän kuin kaikki, jotka olivat olleet ennen häntä. Ja tapahtui, ikään kuin olisi ollut vähäinen asia vaeltaa Nebatin pojan Jerobeamin synneissä, että hän otti vaimokseen Iisebelin, sidonilaisten kuninkaan Etbaalin tyttären, meni ja palveli Baalia ja kumarsi häntä. Ja hän pystytti alttarin Baalille Baalin temppeliin, jonka hän oli rakentanut Samariaan. Ja Ahab teki aserapaalun; ja Ahab teki enemmän vihoittaakseen Herran, Israelin Jumalan, kuin kaikki Israelin kuninkaat, jotka olivat olleet ennen häntä. Hänen päivinään beeteliläinen Hiel rakensi Jerikon; sen perustuksen hän laski esikoisensa Abiramin hinnalla, ja sen portit hän pystytti nuorimman poikansa Segubin hinnalla, Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut Joosuan, Nuunin pojan, kautta. Ja Elia, tisbiläinen, Gileadin asukkaista, sanoi Ahabille: Niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, jonka edessä minä seison, näinä vuosina ei tule kastetta eikä sadetta muutoin kuin minun sanani kautta. 1. Kun. 16:27–17:1.

Kohtaaminen, joka Elialla oli Ahabin ja Iisebelin jumalia vastaan Karmelinvuorella, tapahtui vastauksena Israelin pohjoisen valtakunnan seitsemännen kuninkaan luopumukseen, hänen, joka ”teki enemmän ärsyttääkseen Herraa, Israelin Jumalaa, vihaan kuin kaikki Israelin kuninkaat, jotka olivat olleet ennen häntä”. Kohdan sana ”ärsyttää” viittaa ”ärsytyksen päivään”, jota edusti Neljännen Mooseksen kirjan neljästoista luvussa oleva kymmenes koetus. Ahabin Jumalan ärsyttäminen edusti sitä kymmenestä koetuksesta viimeistä, jonka aiheutti Neljännen Mooseksen kirjan neljästoista luvussa olevien kymmenen vakoojan paha sanoma. Sen tähden se edustaa milleriittiliikkeen viimeistä koetusta ja sadan neljäkymmenenneljän tuhannen viimeistä koetusta.

Sentähden, niin kuin Pyhä Henki sanoo: ”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niin kuin katkeroituksessa, kiusauksen päivänä erämaassa.”
Heprealaiskirje 3:7, 8.

Ahabin edustamana profeetallisena ”uhmaamisen päivänä” profeetta Elia rukoili, että jos se olisi tarpeen, Jumala saattaisi tuomiot Israelin ylle, jotta Hänen kansansa tekisi parannuksen niistä synneistä, joihin se oli osallinen.

Israelin kansa oli vähitellen menettänyt Jumalan pelon ja kunnioituksen, kunnes Hänen sanallaan Joosuan kautta ei enää ollut heille mitään painoarvoa. ”Hänen [Ahabin] päivinään

Hiiel, beteliläinen, rakensi Jerikon: sen perustuksen hän laski esikoisensa Abiramin hinnalla, ja sen portit hän pystytti nuorimman poikansa Segubin hinnalla, Herran sanan mukaan, jonka Hän puhui Nuunin pojan Joosuan kautta.”

Israelin luopuessa uskosta Elia pysyi uskollisena ja aitona Jumalan profeettana. Hänen uskollinen sielunsa joutui suureen ahdistukseen nähdessään, että epäusko ja uskottomuus olivat nopeasti erottamassa Israelin lapsia Jumalasta, ja hän rukoili, että Jumala pelastaisi kansansa. Hän anoi, ettei Herra kokonaan hylkäisi syntiä tekevää kansaansa, vaan että Hän tuomioiden kautta, jos tarpeen olisi, herättäisi heidät parannukseen eikä sallisi heidän mennä vielä pitemmälle synnissä ja siten yllyttää Häntä hävittämään heidät kansakuntana.

”Herran sanoma tuli Elialle, että hänen tuli mennä Ahabin luo julistamaan Hänen tuomioidensa nuhdesanat Israelin syntien tähden. Elia matkasi päivin ja öin, kunnes saapui Ahabin palatsiin. Hän ei pyytänyt pääsyä eikä odottanut, että hänet olisi muodollisesti ilmoitettu. Ahabin täydelliseksi yllätykseksi Elia seisoo Samarian hämmästyneen kuninkaan edessä profeettojen tavallisesti käyttämissä karkeissa vaatteissa. Hän ei pyydä anteeksi äkillistä, kutsumatonta ilmestymistään, vaan kohottaen kätensä taivasta kohti hän juhlallisesti vakuuttaa elävän Jumalan kautta, joka teki taivaat ja maan, ne tuomiot, jotka olivat kohtaavat Israelia: ’Näinä vuosina ei tule kastetta eikä sadetta, paitsi minun sanani mukaan.’”

”Tämä hämmästyttävä Jumalan tuomioiden julistus Israelin syntien tähden iski luopiokuninkaaseen kuin ukkosenisku. Hän näytti lamaantuneen hämmästyksestä ja kauhusta; ja ennen kuin hän ehti tointua hämmennyksestään, Elia, jäämättä odottamaan sanomansa vaikutusta, katosi yhtä äkisti kuin oli tullut. Hänen tehtävänään oli lausua Jumalalta tuleva voi-huuto, ja hän vetäytyi heti pois. Hänen sanansa oli sulkenut taivaan aarteet, ja hänen sanansa oli ainoa avain, joka saattoi avata ne jälleen.” Testimonies, osa 3, s. 273.

Israel oli unohtanut, että Joosua oli ankarasti käskenyt heitä olemaan tekemättä liittoa pakanakansojen kanssa eikä koskaan rakentamaan Jerikoa uudelleen. Vaikka Jerikon taistelu oli valtava osoitus Jumalan voimasta ja vertauskuva Jumalan lupauksesta johdattaa kansansa luvattuun maahan, Jerikoon liittyi myös synty, kirous ja vapautus. ”Synti” oli Aakanin synty, kun hän himoitsi Jerikon varallisuutta ja vaikutusvaltaa; ”kirous” oli sen miehen päällä, joka rakentaisi Jerikon uudelleen, ja portto Raahab edusti ”vapautusta”. Aakan halusi kauniin babylonialaisen viitan. Hän luuli voivansa kätkeä syntinsä, niin kuin Aadam ja Eeva pyrkivät peittämään syntinsä viikunalehtivaatteella. Aakan halusi sitä vaurautta, jota Jeriko edusti, ja hän tahtoi olla yhteydessä Babyloniin.

Jeriko esitetään vertauskuvana työstä, jossa kolmannen enkelin sanoma viedään maailmaan, mutta siihen sisältyy varoitus synnistä, joka ilmenee maailman rakastamisena ja siihen turvaamisena. Jerikon vertauskuva sisältää myös kirouksen Jerikon jälleenrakentamista vastaan, ja Rahab edustaa niitä, jotka ovat vielä Babylonissa ja tulevat sieltä ulos, kun kolmannen enkelin voimallinen huuto julistetaan.

Elia uskollinen sielu oli murheissaan. Hänen närkästyksensä heräsi, ja hän kiivaili Jumalan kunnian puolesta. Hän näki, että Israel oli vajonnut kauhistuttavaan luopumukseen. Ja kun hän palautti mieleensä ne suuret teot, jotka Jumala oli tehnyt heidän hyväkseen, hän joutui murheen

ja hämmästyksen valtaan. Mutta kansan enemmistö oli unohtanut kaiken tämän. Hän astui Herran eteen ja, sielunsa tuskasta väännettynä, rukoili hartaasti, että Hän pelastaisi kansansa, vaikka sen täytyisi tapahtua tuomioiden kautta. Hän anoi Jumalaa pidättämään kiittämättömältä kansaltaan kasteen ja sateen, taivaan aarteet, jotta luopio Israel turhaan kääntyisi jumaliensa puoleen, kultaisiin, puisin ja kivisiin epäjumaliinsa, aurinkoon, kuuhun ja tähtiin, saadakseen ne kastelemaan ja rikastuttamaan maan sekä saamaan sen kantamaan runsasta satoa. Herra ilmoitti Elialle kuulleensa hänen rukouksensa ja pidättävänsä kansaltaan kasteen ja sateen, kunnes he kääntyisivät Hänen puoleensa parannuksessa.

Jumala oli erityisesti varjellut kansaansa sekoittumasta sitä ympäröiviin epäjumalia palveleviin kansoihin, ettei heidän sydäntään petettäisi noiden viehättävien lehvästöjen ja pyhäkköjen, temppelien ja alttarien kautta, jotka oli järjestetty mitä loisteliaimmalla ja houkuttelevimmalla tavalla aistien turmelemiseksi, niin että Jumala syrjäytettäisiin kansan mielistä.

”Jerikon kaupunki oli antautunut mitä yllellisimpään epäjumalanpalvelukseen. Sen asukkaat olivat hyvin rikkaita, mutta kaiken sen varallisuuden, jonka Jumala oli heille antanut, he katsoivat jumaliensa lahjaksi. Heillä oli yltäkyllin kultaa ja hopeaa; mutta niin kuin vedenpaisumusta edeltäneet ihmiset, he olivat turmeltuneita ja jumalanpilkkaajia ja loukkasivat ja vihoittivat taivaan Jumalaa pahoilla teoillaan. Jumalan tuomiot heräsivät Jerikoa vastaan. Se oli linnoitus. Mutta Herran sotajoukon Päälikkö itse tuli taivaasta johtamaan taivaan sotajoukkoja hyökkäykseen kaupunkia vastaan. Jumalan enkelit kävivät käsiksi mahtaviin muureihin ja kaatoivat ne maahan. Jumala oli sanonut, että Jerikon kaupungin tuli olla kirottu ja että kaikkien tuli menehtyä paitsi Raahabin ja hänen perhekuntansa. Nämä oli pelastettava sen suosion vuoksi, jota Raahab osoitti Herran sanansaattajille. Herran sana kansalle oli: ’Mutta karttakaa te tarkoin sitä, mikä on vihitty tuhon omaksi, ettette itse joudu tuhon omiksi ottaessanne sitä, mikä on vihitty tuhon omaksi, ja saattaessanne Israelin leirin kirouksen alaiseksi ja tuottaessanne sille onnettomuuden.’ ’Ja Joosua vannotti kansaa siihen aikaan sanoen: Kirottu olkoon Herran edessä se mies, joka ryhtyy rakentamaan tätä Jerikon kaupunkia: esikoisessaan hän laskee sen perustuksen, ja nuorimmassaan hän pystyttää sen portit.’”

”Jumala oli Jerikon suhteen hyvin tarkka, ettei kansa lumoutuisi niistä esineistä, joita sen asukkaat olivat palvoneet, eikä heidän sydäntään käännettäisi pois Jumalasta. Hän suojeli kansaansa mitä selvimmillä käskyillä; mutta siitä huolimatta, että Jumala oli Joosuan suun kautta antanut tämän juhlallisen määräyksen, Aakan uskalsi rikkoa sitä vastaan. Hänen ahneutensa johti hänet ottamaan aarteista, joihin Jumala oli kieltänyt häntä koskemasta, koska Jumalan kirous oli niiden päällä. Ja tämän miehen synnin tähden Jumalan Israel oli vihollistensa edessä heikko kuin vesi.”

Joosua ja Israelin vanhimmat olivat suuressa ahdingossa. He heittäytyivät Jumalan arkin eteen syvimmissä nöyryydessä, sillä Herra oli vihastunut kansaansa. He rukoilivat ja itkivät Jumalan edessä. Herra puhui Joosualle: ”Nouse; miksi makaat näin kasvoillasi? Israel on tehnyt syntiä, ja he ovat myös rikkoneet minun liittoni, jonka minä käskin heidän pitää; sillä he ovat ottaneet vihitystä tavarasta, ovat myös varastaneet ja vieläpä salanneetkin, ja ovat panneet sen omien tavarainsa sekaan. Sentähden israelilaiset eivät voineet kestää vihollistensa edessä, vaan

käänsivät selkänsä vihollistensa edessä, koska he olivat vihityt tuhoon; enkä minä enää ole teidän kanssanne, ellette hävitä keskuudestanne sitä, mikä on vihitty tuhoon.”

”Minulle on näytetty, että Jumala tässä havainnollistaa, kuinka Hän suhtautuu syntiin niiden keskuudessa, jotka tunnustautuvat Hänen käskyjään noudattavaksi kansakseen. Ne, joita Hän on erityisesti kunnioittanut antamalla heidän todistaa Hänen voimansa merkittäviä ilmauksia, niin kuin muinainen Israel teki, ja jotka siitä huolimatta uskaltavat jättää huomioon ottamatta Hänen nimenomaiset ohjeensa, joutuvat Hänen vihansa kohteiksi. Hän tahtoo opettaa kansalleen, että tottelemattomuus ja synty ovat Hänelle mitä suurimmassa määrin vastenmielisiä eikä niitä tule pitää vähäpätöisinä.” Testimonies, osa 3, 263, 264.

Jerikon kertomus sisältää varoituksen olla luottamatta jumalattoman ja vauraan kaupungin oletettuun voimaan ja loistoon. Raamatun profetiassa ”kaupunki” on valtakunta, ja Aakan otti baabelilaisen vaatteen. Vaatetus edustaa profetallisesti luonnetta, joten ”viimeisinä päivinä” Aakanin baabelilaisen vaatteen kätkeminen kuvaa salattua halua omistaa hengellisen Babylonin luonne. Hengellisen Babylonin luonne eli kuva on se, mitä Yhdysvallat himoitsee, kun se saattaa kirkon ja valtion yhteen.

Kun Milleriittiliikkeen nuorison mahdollisuus joutua asevelvollisiksi sisällissotaan oli heidän edessään ja järjestäytymisen tarve tunnustettiin, liikkeen johtajat tulivat oikeudellisesti sidotuiksi siihen vauraaseen kansakuntaan, johon heidän ei koskaan ollut määrä sulautua. Jopa tuon vauraan maan perustuslaki oli laadittu siten, ettei kirkon koskaan ollut välttämätöntä olla yhteydessä valtioon. Milleriittien aikakaudella oli olemassa kirkkokuntia, joita on olemassa vielä tänäkin päivänä; jotkin noista kirkkokunnista eivät ole koskaan astuneet oikeudelliseen suhteeseen Yhdysvaltain hallituksen kanssa, eikä heidän ratkaisunsa olla muodostamatta tuota suhdetta millään tavoin koskaan estänyt heitä järjestämästä omia kirkkojaan.

Kauan sen jälkeen, kun Joosua kävi Jerikon taistelun, Ahabin aikana kaikki varoitukset Aakanin luopumuksesta ja Jerikon hävityksestä olivat Jumalan luopuneelta kansalta unohtuneet. Elia rukoili Jumalaa pyytäen, että tarvittaessa Jumalan tuomiot pantaisiin täytäntöön, jotta Hänen kansansa johdatettaisiin parannukseen. Kun Malakia kirjaa Vanhan testamentin viimeiset sanat, lupaus asetetaan siihen yhteyteen, että Herra lyö maailman kirouksella. Jerikoon liittyvä kirous oli jokaisen sen miehen päällä, joka rakentaisi Jerikon uudelleen. Kirous oli jokaisen sen päällä, joka Aakanin tavoin haluaisi turvautua Jerikoon liittyvään rikkauteen ja vaurauteen. Aakanin ”synti” edustaa salattua, pyhittämätöntä sisäistä halua pukeutua babylonialaiseen vaippaan. ”Kirous” koski sitä tekoa, jossa nuo sisäiset halut pannaan käytäntöön.

Millerin sanoma oli hänen aikansa Elia sanoma, ja sisällissota edusti niitä tuomioita, jotka liittyvät Elia sanomaan. Sisällissodan keskellä vuonna 1863 milleriläinen adventismi rakensi Jerikon uudelleen, kuten Joosuan kirouksen yksityiskohdat jokaisesta miehestä, joka niin tekisi, osoittavat.

Ja Joosua vannotti heitä siihen aikaan sanoen: Kirottu olkoon Herran edessä se mies, joka ryhtyy rakentamaan tätä kaupunkia, Jerikoa; esikoisensa varaan hän laskee sen perustuksen, ja nuorimman poikansa varaan hän pystyttää sen portit. Joosua 6:26.

Sana ”vannotti” Joosuan käskyssä merkitsee sekä valaa että kirousta. Kirottu olet, jos rikot Joosuan käskyn, ja siunattu, jos pidät valan. Sana, joka on käännetty ”vannotti”, on käännetty myös ”seitsemän kertaa” 3. Mooseksen kirjan luvussa kaksikymmentäkuusi. Mooseksen vala ja kiros, niin kuin Daniel sen ilmaisee yhdeksännessä luvussa, liittyy Jerikon jälleenrakentamiseen.

Niin, koko Israel on rikkonut sinun lakisi ja poikennut siitä, niin ettei se ole totellut sinun ääntäsi; sentähden on kiros vuodatettu meidän päällemme, samoin vala, joka on kirjoitettu Jumalan palvelijan Mooseksen lakiin, sillä me olemme tehneet syntiä häntä vastaan. Daniel 9:11.

Sisar White sanoi: ”Jumala oli hyvin tarkka Jerikon suhteen, jottei kansa lumoutuisi niistä esineistä, joita sen asukkaat olivat palvoneet, eikä heidän sydäntään käännettäisi pois Jumalasta.” Jumala oli hyvin tarkka toteuttaessaan Jerikon hävityksen, ja siksi Hän oli hyvin tarkka myös tallentaessaan Akaanin edustaman varoituksen. Hän oli huolellinen tallentaessaan Jerikon jälleenrakentamiseen liittyvän kirouksen ja myös huolellinen määritellessään ne jumalalliset menettelytavat, joita käytettiin muurien kukistamisessa.

Juuri Jeesus, Herran sotajoukon päällikkönä, ohjasi enkelit murtamaan Jerikon muurit, eikä Jumalan sanassa tapahdu mitään sattumalta; mutta tässä tapauksessa profeetatar kertoo meille, että ”Jumala oli Jerikon suhteen hyvin tarkka.” Seitsemän päivän ajan arkkia kannettiin kaupungin ympäri, ja profetiassa päivä merkitsee vuotta. Tämä periaate kirjattiin muistiin neljäkymmenen erämaavaellusvuoden alussa, ja noiden neljäkymmenen vuoden lopussa he kiersivät Jerikon seitsemän päivän ajan.

Niiden päivien luvun mukaan, joina te vakoilitte maata, neljäkymmentä päivää, yksi päivä kutakin vuotta kohti, saatte kantaa pahat tekonne, neljäkymmentä vuotta, ja te saatte tuntea, mitä merkitsee, kun minä peruutan lupaukseni. 4. Moos. 14:34.

Seitsemän päivän ajan arkkia kannettiin kaupungin ympäri, ja seitsemäntenä päivänä se vietiin kaupungin ympäri ”seitsemän kertaa”. Tämä antaa kaksi profeetallista todistusta siitä, että Jeriko liittyy Mooseksen valan ”seitsemään kertaan”. Jumalan liittokansa on papisto, ja seitsemän pappia puhalsi seitsemään pasuunaan.

Tekin myös, elävinä kivinä, rakennutte hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat otollisia Jumalalle. 1 Piet. 2:5.

Pasuuna merkitsee asiayhteydestä riippuen joko varoitussanomaa tai tuomiota taikka kutsua pyhään juhlakokoukseen. Viimeisinä päivinä vartijoiden tulee puhaltaa pasuunaan, niin kuin milleriitit puhaltivat siihen omassa historiassaan. Papit edustavat Siionin muurien vartijoita, jotka puhaltavat pasuunaan varoittaen Jumalan kansaa tulevasta tuomiosta ja samalla kutsuen juuri tuota samaa kansaa pyhään juhlakokoukseen.

Puhaltakaa pasuunaan Siionissa ja nostakaa hälytys minun pyhällä vuorellani; vaviskoot kaikki maan asukkaat, sillä Herran päivä tulee, se on lähellä ... Puhaltakaa pasuunaan Siionissa, julistakaa paasto, kutsukaa koolle juhlallinen seurakuntakokous. Kootkaa kansa, pyhittäkää

seurakunta, kutsukaa vanhimmat koolle, kootkaa lapset ja rintoja imeväiset; lähteköön ylkä kammiostaan ja morsian huoneestaan. Itkekööt papit, Herran palvelijat, eteishallin ja alttarin välillä ja sanokoot: Säästä kansaasi, Herra, äläkä anna perintöosaasi häväistyksen alaiseksi, niin että pakanakansat hallitsisivat heitä. Miksi kansojen keskuudessa sanottaisiin: Missä on heidän Jumalansa? Joel 2:1, 15–17.

Pasuunansanoma on Elían sanoma. Kaikki sanan ”seitsemän” erilaiset käyttötavat Joosuan kirjan kuudennessa luvussa ovat sama sana tai siihen liittyvä johdannainen siitä sanasta, joka on käännetty ”seitsemän kertaa” 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä kuudennessa luvussa. Kuitenkin Laodikean teologien tarjoilema satukokoelma väittää, että sana, joka on käännetty ”seitsemän kertaa” 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä kuudennessa luvussa, merkitsee ainoastaan voiman täyteyttä tai täydellisyyttä tai jotakin muuta yhtä mielettömän muunnelman heidän kiistämistään siitä, että Miller oli oikeassa soveltaessaan lukuarvoa sanaan, joka on käännetty ”seitsemän kertaa”. Papit johtivat kansaa kaupungin ympäri seitsemän kertaa, eivät täysin tai täydellisesti Jerikon ympäri. Sana, joka on käännetty ”seitsemän kertaa”, edustaa lukuarvoa!

Jerikossa, kun kansa huusi, se kuvasi niiden sadan neljäkymmenenneljän tuhannen voimakasta huutoa, jotka on Danielin toisen luvun mukaan lohkottu vuoresta ilman käsiä ja jotka iskevät patsasta ja murskaavat sen kappaleiksi.

Ja näiden kuninkaiden päivinä taivaan Jumala pystyttää valtakunnan, jota ei ikinä hävitetä; eikä valtakuntaa anneta toiselle kansalle, vaan se murskaa ja tekee lopun kaikista näistä valtakunnista, ja se pysyy iankaikkisesti. Koska sinä näit, että kivi irrotettiin vuoresta ilman käsiä ja että se murskasi raudan, vasken, saveen, hopean ja kullan, on suuri Jumala ilmoittanut kuninkaalle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva; ja uni on varma, ja sen selitys luotettava. Daniel 2:44, 45.

Jumala piti tarkoin huolen siitä, että Jerikosta löydetty jalometallit luettiin kullaksi, hopeaksi, vaskeksi ja raudaksi. Profeetallisesti savi edustaa Jumalan kansaa, kuten Raahab esikuvallisesti osoittaa. Jeriko edustaa kaikkien maallisten valtakuntien loppua sadan neljäkymmenenneljän tuhannen voimallisen huudon aikana.

Mutta kaikki hopea ja kulta sekä vaski- ja rauta-astiat ovat vihityt Herralle; ne on vietävä Herran aarteistoon. Joosua 6:19.

Jeriko edustaa luvattun maan valloittamisen työtä, joka on esikuva kolmannen enkelin mahtavan liikkeen työstä. Tähän työhön sisältyy varoitus, kirous ja niiden pelastaminen, jotka ovat papiston ulkopuolella, kuten portto Rahab edustaa.

Joosuan profeetallinen ”kirosis” täyttyi myöhemmin Ahabin ja Elían päivinä. Jerikon jälleenrakentamista vastaan lausuttu kirous sisälsi täsmällisen ennustuksen, että se mies, joka niin teki, menettäisi nuorimman poikansa, kun hän pystytti Jerikon portit, ja menettäisi vanhimman poikansa, kun hän laski sen perustukset. Elían aikana beeteliläinen Hiël täytti tuon profetian, ja hänen nuorin poikansa kuoli, kun hän pystytti portit, ja hänen vanhin poikansa kuoli, kun hän laski perustukset. Se ”kirosis”, joka liittyy Elían sanomaan, tuli kuvatuksi Jerikon jälleenrakentamisen

työssä.

Katso, minä lähetän teille profeetta Eliaa ennen kuin tulee Herran suuri ja peljättävä päivä. Ja hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata kirouksella. Malakia 4:5, 6.

Milleriläisen historian kirous, joka liittyi Millerin Elia-sanomaan, ennustettiin Joosuan kautta ja täyttyi Eliaa ja Ahabin aikana.

Hänen päivinänsä heeلیلäinen Hiel rakensi Jerikon: sen perustukset hän laski esikoisessaan Abiramissa, ja sen portit hän pystytti nuorimmassaan Segubissa, Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut Joosuan, Nuunin pojan, kautta. 1. Kun. 16:34.

Jerikon jälleenrakentamisen kirousta ei voida erottaa siitä voiman ilmestymisestä, jota Jumala osoitti kaataessaan Jerikon muurit. Sis. White sanoi: ”Ne, joita Hän on erityisesti kunnioittanut antamalla heidän nähdä Hänen voimansa huomattavat ilmaukset, niin kuin muinainen Israel näki, ja jotka siitä huolimatta rohkaisevat mielensä olemaan välittämättä Hänen nimenomaisista ohjeistaan, joutuvat Hänen vihansa kohteiksi.” Milleriläiset olivat juuri osallistuneet Jumalan voiman ilmestymiseen, joka huipentui keskiyön huutoon, mutta he hylkäsivät Mooseksen valan seitsemästä ajasta, jonka Daniel niin ikään tunnistaa Mooseksen kiroukseksi.

Nimet ovat Jumalan Sanassa luonteen vertauskuva, ja sen miehen nimi, joka rakensi Jerikon uudelleen, sekä hänen vanhimman ja nuorimman poikansa nimet ovat hyvin valaisevia. Hiël merkitsee voiman elävää Jumalaa ja viittaa siihen, että Hiël oli elävän Jumalan seuraaja. Se, että hänet tunnistetaan beeteliläiseksi, yhdistää hänet seurakuntaan. Hänen esikoisensa Abiram merkitsee korkeuden isää, korottamisen ja ylentämisen merkityksessä. Hänen nuorimman poikansa Segubin nimi merkitsee ylhäistä sekä korottaa ja ylentää. Kaikki kolme nimeä edustavat Jumalan luonteenpiirteitä, mutta sen profetian yhteydessä, jonka ne täyttivät, ne kuvaavat miestä, joka korotti ja ylensi itseään Kaikkivaltiaan Jumalan yläpuolelle, hänen, joka oli kukistanut Jerikon. ”Portti” edustaa profetiassa seurakuntaa.

”Nöyrälle, uskovalle sielulle Jumalan huone maan päällä on taivaan portti. Ylistyslaulu, rukous, Kristuksen edustajien lausumat sanat ovat Jumalan säätämiä välikappaleita valmistaakseen kansan ylhäällä olevaa seurakuntaa varten, sitä ylevämpää jumalanpalvelusta varten, johon ei voi päästä mitään saastaista.” Testimonies, osa 5, 491.

Työn alku seurakunnan perustamiseksi alkoi vuonna 1860, kuten adventistihistorioitsijat, kuten Ellen Whiten pojanpoika Arthur White, ovat todistaneet.

Vaikka Ellen White oli kirjoittanut ja julkaissut melko laajasti järjestyksen tarpeesta seurakunnan työn hoitamisessa (ks. Early Writings, 97–104), ja vaikka James White oli pitänyt tätä tarvetta uskovien edessä puheissa ja Review’n artikkeleissa, seurakunta liikkui hitaasti. Se, mikä oli esitetty yleisin termein, otettiin hyvin vastaan, mutta kun tuli kysymys tämän muuttamisesta joksikin rakentavaksi, ilmeni vastustusta ja opposition. James White’n lyhyet helmikuiset artikkelit herättivät useammat kuin harvat tyytyväisyydentilastaan, ja nyt puhuttiin hyvin paljon.

”J. N. Loughborough, joka työskenteli Whiten kanssa Michiganissa, vastasi ensimmäisenä. Hänen sanansa olivat myöntäviä, mutta puolustuskannalla:

”Eräs sanoo: jos järjestäydytte siten, että voitte lain mukaan omistaa omaisuutta, teistä tulee osa Babylonia. Ei; ymmärrän, että on varsin suuri ero sen välillä, että olemme asemassa, jossa voimme lain avulla suojata omaisuuttamme, ja sen välillä, että käytämme lakia uskonnollisten näkemystemme suojelemiseen ja toimeenpanemiseen. Jos kirkon omaisuuden suojeleminen on väärin, miksi yksityishenkilöiden ei yhtä lailla ole väärin omistaa mitään omaisuutta laillisesti? — Review and Herald, 8. maaliskuuta 1860.”

”James White oli päättänyt lausuntonsa Review’ssa, saattaen seurakunnan eteen kustannustoiminnan järjestämisen tarpeen näillä sanoilla: ’Jos joku vastustaa ehdotuksiamme, kirjoittaisiko hän ystävällisesti suunnitelman, jonka pohjalta me kansana voimme toimia?’ — Ibid., 23. helmikuuta 1860. Ensimmäinen kentällä työskentelevä saarnaaja, joka vastasi, oli R. F. Cottrell, Review’n vakaa kirjeenvaihtava toimittaja. Hänen välitön reaktionsa oli selvästi kielteinen:”

”Veli White on pyytänyt veljiä puhumaan hänen ehdotuksestaan hankkia seurakunnan omaisuus turvatuksi. En tiedä täsmälleen, mitä toimenpidettä hän tällä ehdotuksellaan tarkoittaa, mutta ymmärrän sen olevan rekisteröityminen lain mukaisesti uskonnolliseksi yhdyskunnaksi. Minun puolestani katson, että olisi väärin ’tehdä itsellemme nimeä’, sillä juuri se on Babylonin perusta. En usko, että Jumala hyväksyisi sitä.—Ibid., 22. maaliskuuta 1860.” Arthur White, Ellen G. White, osa 1, 420, 421.

Jaakko White aloitti pyrkimyksensä tulla seurakunnaksi vuonna 1860, ja seurakuntaa edustaa ”portti”. Ellen White sanoo näin vuodesta 1860.

”Vuonna 1860 kuolema astui kynnyksemme yli ja katkaisi sukupuumme nuorimman oksan. Pieni Herbert, syntynyt 20. syyskuuta 1860, kuoli saman vuoden 14. joulukuuta.” Testimonies, osa 1, 103.

Vuonna 1863 Whitet menettivät myös vanhimman poikansa. Leikittyään ja kuumennuttuaan hän meni huoneeseen, jossa kangaskaavioita valmistettiin, ja nukahti joidenkin kosteiden kankaiden päälle, joita käytettiin kaavioiden valmistuksessa. Vuoden 1843 ja 1850 kaaviot edustavat milleriläisen liikkeen perustuksia. Vuonna 1863 laadittu kaavio merkitsee 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” hylkäämistä sellaisena kuin ne olivat aiemmin esitettyinä Habakukin kahdella taululla. Se esittää väärennetyn perustussanoman.

Kun vanhemmat perjantaina 27. marraskuuta [1863] saapuivat Topshamiin, he löysivät asemalta kolme poikaansa ja Adelian odottamasta heitä. Kaikki näyttivät olevan hyvässä terveydessä paitsi Henry, jolla oli vilustuminen. Mutta seuraavana tiistaina, 1. joulukuuta, Henry oli hyvin sairas keuhkokuumeeseen. Vuosia myöhemmin hänen nuorin veljensä Willie rekonstruoii tapahtumien kulun seuraavasti:

”Vanhempiensa poissa ollessa Henry ja Edson, veli Howlandin valvonnan alaisina, olivat ututterasti kiinnittämässä karttoja kankaalle, valmiiksi myyntiä varten. He työskentelivät

vuokratassa myymälärakennuksessa noin korttelin päässä Howlandin kodista. Lopulta heillä oli muutaman päivän hengähdystauko odottaessaan Bostonista lähetettäviä karttoja.... Palattuun pitkältä kävelyretkeltä joen varrelta hän [Henry] ajattelemattomasti asettui lepäämään ja nukahti muutamien kosteiden liinojen päälle, joita käytettiin paperikarttojen taustoitukseen. Avoimesta ikkunasta puhalsi kolea tuuli. Tästä varomattomuudesta seurasi ankara vilustuminen.”” Arthur White, Ellen G. White, osa 2, 70.

Vuonna 1863 milleriittaliike päättyi kirkon muodostamiseen ja niiden perustavanlaatuisten totuuksien hylkäämiseen, joita Habakukin kahdessa taulussa oli esitetty. Ensisijainen johtaja, jota beeteliläinen Hiel esikuvasi, oli alkanut porttien pystyttämistyön vuonna 1860 ja menetti nuorimman poikansa sen tähden. Vuonna 1863 väärennetyistä kartoista tuli lepopaikka, jossa Hielin vanhin poika otti päiväunet. Hän vilustui ja kuoli samana vuonna. Hänen kuolemansa liittyi suoranaisesti siihen, että hän nukkui niiden karttojen päällä, joita silloin valmistettiin. Mutta kartta, jota vuonna 1863 valmistettiin, oli sen perustuksen väärennös, jonka Elia, Millerin edustamana, oli pystyttänyt.

Joosuan käskyä, joka annettiin Jerikon jälleenrakentamista vastaan, ilmaistiin sanalla ”vannottaa”. Se merkitsee valaa ja kirousta, ja on sama sana, joka on käännetty ”seitsemän kertaa” 3. Mooseksen kirjassa 26. Se on kiros, joka liittyy Elia sanomaan, ja tuo kiros täyttyi vuosina 1860 ja 1863, kun milleriläinen adventismi rakensi Jerikon uudelleen laillisen kirkon muodostamisen ja Millerin kompastuskiven hylkäämisen kautta. Hiel oli beeteliläinen, mikä profeetallisesti korostaa Hielin työtä Jerikon jälleenrakentamisessa kirkkorakennustyönä.

Joosuan ”kiros” julistettiin Jerikon taistelua koskevan kertomuksen yhteydessä, eikä tuota taistelua voida kertoa tunnistamatta toistuvasti ”seitsemää kertaa”.

Vuonna 1863 Mooseksen sanoma eli ”vala”, sellaisena kuin Elia sen esitti ja William Miller sitä edusti, tuotti ”kirouksen”. Sekä Mooseksen sanoma että Elia työtä hylättiin. Elia palasi vuonna 1869, mutta häntä ei yhdistetty uudelleen Moosekseen ennen syyskuun 11. päivän 2001 jälkeistä aikaa. Tätä tietoa ei ole vielä puolustettu, mutta se on vedenpitävä.

”Pyhittämättömät palvelijat asettuvat rintamaan Jumalaa vastaan. He ylistävät samalla hengenvedolla Kristusta ja tämän maailman jumalaa. Vaikka he tunnustuksensa mukaan vastaanottavat Kristuksen, he ottavat syliinsä Barabbaan ja sanovat teoillaan: ’Ei tätä miestä, vaan Barabbas.’ Ottakoon jokainen, joka lukee nämä rivit, vaarin. Saatana on kerskannut sillä, mitä hän voi tehdä. Hän luulee voivansa hajottaa sen ykseyden, jonka puolesta Kristus rukoili seurakunnassaan vallitsevan. Hän sanoo: ’Minä menen ja olen valheen henki pettäökseni ne, jotka voin, arvostelemaan, tuomitsemaan ja vääristelemään.’ Antakoon petoksen ja väärän todistuksen pojan saada sijaa seurakunnassa, jolla on ollut suuri valo, suuret todisteet, niin tuo seurakunta hylkää Herran lähettämän sanoman ja ottaa vastaan mitä järjettömimmät väitteet, väärät otaksumat ja väärät teoriat. Saatana nauraa heidän mielettömyydelleen, sillä hän tietää, mikä totuus on.”

”Monet tulevat seisomaan saarnatuoleissamme väärän profetian soihtu käsissään, sytytettyinä Saatanan helvetillisestä soihdusta. Jos epäilyksiä ja epäuskoa vaalitaan, uskolliset sananpalvelijat otetaan pois sen kansan keskuudesta, joka luulee tietävänsä niin paljon. ’Jospa

sinäkin olisit tänä päivänäsi ymmärtänyt, mikä rauhaasi sopii!’ sanoi Kristus, ’mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu.’”

”Kuitenkin Jumalan perustus pysyy lujana. Herra tuntee omansa. Pyhitetyllä palvelijalla ei saa olla petosta suussaan. Hänen tulee olla avoin kuin päivä, vapaa kaikesta pahan saastasta. Pyhitetty palvelutyö ja lehdistö ovat oleva voima, joka säteilee totuuden valoa tämän nurjan sukupolven keskelle. Valoa, veljet, enemmän valoa me tarvitsemme. Puhaltakaa pasuunaan Siionissa; antakaa hälytys pyhällä vuorella. Kootkaa Herran joukko pyhitetyin sydämin kuulemaan, mitä Herra sanoo kansalleen; sillä Hän on lisännyt valoa kaikille, jotka tahtovat kuulla. Varustautukoot he aseineen ja varusteineen ja nouskoot taisteluun — Herran avuksi väkeviä vastaan. Jumala itse on toimiva Israelin puolesta. Jokainen valheellinen kieli vaiennetaan. Enkelien kädet kukistavat ne petolliset juonet, joita ollaan muodostamassa. Saatanan varustukset eivät koskaan saa voittoa. Voitto on seuraava kolmannen enkelin sanomaa. Niin kuin Herran sotajoukon Päälikkö kukisti Jerikon muurit, samoin Herran käskyjä pitävä kansa on voittava, ja kaikki vastustavat voimat lyödään. Älköön yksikään sielu nurisko Jumalan palvelijoita vastaan, jotka ovat tulleet heidän luokseen taivaasta lähetetyn sanoman kanssa. Älkää enää etsikö heistä vikoja sanoen: ‘He ovat liian jyrkkiä; he puhuvat liian voimakkaasti.’ He saattavat puhua voimakkaasti; mutta eikö sitä tarvita? Jumala on saava kuulijoiden korvat helisemään, jos he eivät ota vaarin Hänen äänestään tai Hänen sanomastaan. Hän on tuomitseva ne, jotka vastustavat Jumalan sanaa.”

”Saatana on käyttänyt kaikkia mahdollisia keinoja, ettei meidän keskuutemme kansana tulisi mitään, mikä nuhtelisi ja ojentaisi meitä sekä kehottaisi meitä panemaan pois erehdyksemme. Mutta on oleva kansa, joka kantaa Jumalan arkkia. Jotkut lähtevät meidän keskuudestamme eivätkä enää kannaa arkkia. Mutta nämä eivät voi rakentaa muureja estämään totuutta; sillä se kulkee eteenpäin ja ylöspäin loppuun asti. Menneisyydessä Jumala on herättänyt miehiä, ja Hänellä on yhä tilaisuuden miehiä odottamassa, valmistettuina tekemään Hänen tahtonsa — miehiä, jotka murtautuvat läpi rajoituksista, jotka ovat vain laastarilla siveltyjen muurien kaltaisia. Kun Jumala panee Henkensä ihmisten päälle, he tekevät työtä. He julistavat Herran sanaa; he korottavat äänensä kuin pasuuna. Totuus ei heidän käsissään vähene eikä menetä voimaansa. He osoittavat kansalle sen rikkomukset ja Jaakobin huoneelle sen synnit.”

Testimonies to Ministers, 409–411.